

Břicho

Dagmar Andrtová-Voňková

To břicho bylo jak srp
zaťaté do proudu

kosilo vlny a ty padaly
podťaté na dno
vstoupila jsem do nich
a ony mně požádaly o vodu
a já ji stejně nemohla zastavit
šlo mi to samo a snadno
měchýřek plic vedle hlavy
mi dal vlastnosti ryby
a skutečné rybě
vlastnosti člověka
v továrně na plátno
se tou dobou rozjížděly stavy
a v trojúhelníku poblíž Floridy
selhala střelka
páky, písty a kola mé krve
se daly do pohybu
zajely mi do těla
jako ocelové nože
v tu chvíli jsem si vzpomněla
na Jonáše a na rybu
a opakovala jsem si jen
cože, cože
ouu ..

Nekonečně daleko i blízko
mozek mé hlavy
číhal na tu vteřinu
jako hladová zéva
v jeho jícnu jsem uviděla
všechny své představy
vybělené zbytky
kdysi krásného dřeva
předtím i potom muž v letech
vyplňoval sportku
jednu z posledních v životě
a že tak dobře rozuměl
řeči dřeva v katrech
myslel, že je nejmoudřejší
na světě
jeho žena mu pak přinesla
talíř domácího zelí
dívala se jak jí
plná pokory a obdivu
v dlaních jí ležely mozoly
jako živé včely
házela mi je ze stolu
jako obživu
páky, písty a kola mé krve
se daly do pohybu
zajely mi do těla
jako ocelové nože
v tu chvíli jsem si vzpomněla
na Jonáše a na rybu
a opakovala jsem si jen

cože, cože
ouu ..

Tehdy jsem ucítila
první bolest vody
i když ve skutečnosti
až daleko později
někde za zdí
hrálo rádio pochody
o míru, svobodě
o naději
v tu chvíli ta žena
začínala být sama
to když muže za stolem
polil ledový pot
a mně mezi nohama
proplul život
poprvé tak
a né mezi rukama
páky, písty a kola mé krve
se daly do pohybu
zajely mi do těla
jako ocelové nože
v tu chvíli jsem zapomněla
na Jonáše i na rybu
a opakovala jsem si jen
cože, cože, cože, cože
ouu ..